

Maade. Jeg tror ikke, „en Landsbykone“ vilde faa ret mange Tilbud, hvis hun averterede om „en dannet Pige til Kokkepige eller Malkning eller til Stuepige eller Enepige til al forefaldende Gjerning“. Og jeg tror ogsaa, vi Husmødre vilde være ilde farne, hvis vi skulde nøjes med en saadan Hjælp, thi Arbejdet vilde efter min fulde Overbevisning hverken blive gjort saa hurtig eller saa godt af en dannet ung Pige som af en øvet Tjenestepige, og naar Arbejdet blev daarlig udført, tror jeg, at hverken Husmoderen eller den unge Pige vilde faa synderlig Lyst til eller Fornøjelse af „i Fællesskab at dyrke de skønne Kunster“. En ung Pige af den dannede Klasse vilde heller aldrig kunne føle sig tilfreds med den ringe Løn, en Tjenestepige faar i Forhold til de mange Arbejdstimer; hun vilde føle sig tilsidesat ved ikke at kunne deltage i Familiens selskabelige Omgang, og dertil vilde hun jo, som „en Landsbykone“ ogsaa anfører, umulig kunne faa Tid, da det daglige Arbejde nødvendigvis maa passes nøjagtig og til bestemt Tid. Jeg tror ikke, at nogen Husmoder, hvor velvillig hun end var stemt mod sine dannede huslige Medhjælpersker, vilde være i Stand til at føre det hyggelige, fornøjelige Familieliv med dem, som „en Landsbykone“ saa idyllisk udmaler. Af egen Erfaring fra min Lærerindetid véd jeg, hvor ubehagelig en Husjomfrus Stilling i en Familie i de allerfleste Tilfælde er, og det er dog i Reglen en net, dannet Pige, saa jeg kan ikke tænke mig, at en Tjenestepiges Stilling vil kunne blive behageligere. — Og for at se Sagen fra en anden Side vil jeg spørge: Hvor skulde vore nuværende Tjenestepiger blive af, hvis de blev fortrængte af de mere dannede Piger? Skulde de udvandre, ansættes i Fabrikkerne, eller maaske synke endnu dybere? Nej, lad os hellere stræbe efter at hæve dem i deres egne Øjne, idet vi selv betragte dem som vore Medmennesker og ikke som en Kaste for sig selv, saa vil man maaske ikke saa ofte høre Husmødrenes Suk over de daarlige Tjenestepiger. — Disse Bemærkninger fremkomme i al Beskedenhed som et lille Indlæg i den paabegyndte Forhandling.

En sjællandsk Præstekone takker først „en Landsbykone“ for hendes Opfordring til de dannede unge Piger „til at kaste alle fine Fornemmelser over Bord, til at tage et hvilket som helst Arbejde op, som de have Kræfter til“, men skriver derefter:

„Det er et virkelig lyst og hyggeligt Billede, De ruller op for os i sidste Del af Deres „Nødraab“, et Billede af et Hus med Liv og Glæde inden Døre, med Sundhed og godt Humør, og dertil bidrage ikke lidt disse klarøjede, rødmussede, hensynsfulde Præste- eller Doktordøtre, som ere komne for at dele Arbejdet og Hvilen med Dem og Deres. Men for mig er der et Skaar i denne Glæde. Jeg maa hele Tiden, mens jeg ser den unge Pige med sin Blyant eller ved Klaveret som en kjær Veninde i Huset leve sammen med Familien, tænke paa hende, der gaar der ude i Køkkenet uden „Spor af Ansvarsfølelse“, „svidende Grøden“, tilladende „Katten“ at rumstere efter Behag o. s. v., eller sidder paa sit ensomme Værelse eller ved sit ensomme Maaltid. Og her maa jeg ubetinget give Dem Uret. Jeg tror, at det, at et Menneske føler sig ansvarsløs i vort Hjem, er vor egen Skyld, og jeg tror, det er en af de første Betingelser, vi have at opfylde lige over for de unge, der komme i vort Hus, at vi lægge et Ansvar paa